

Котлић још једном Котлић још једном

Свако лето дочекујем са надом да ћу неке дане искористити за путовања. Србија је данас земља у којој се у најудаљенију тачку може стићи за пар сати вожње и то оне лагане, без журбе. А то је и лепа земља у којој има много крајева кроз које нисам прошао, али и оних којима се вреди поново враћати. Једна од таквих је „Сомборски котлић“, који се одржава сваке године у другој половини лета у оквиру Сомборског лета. Пуно мојих пријатеља било је заинтересовано за посету овој манифестацији, кад год сам причао о нашем боравку 2006. године и могућности да се тамо поново оде. Нажалост прошле године ми смо били у време одржавања „Сомборског котлића“ на мору, али ове године летовање је већ увелико било остало за нама тако да није било препреке за одлазак у Сомбор. Нажалост од свих који су били заинтересовани, на овај пут је могао да крене само Жико.

Субота, 19. јул 2008. године – Чачак – Сомбор

Из Чачка смо кренули нешто после 10 сати. Време је било облачно, али се све више разведравало како смо ишли на север. Идем мојом стандардном рутом преко Тополе, а предлажем Жики да, пошто имамо времена ка Новом Саду идемо старим путем, преко Батајнице, Нове и Старе Пазове и Инђије. Он се сложио са предлогом.

Пут је на изласку из Земуна поправљен, али има пуно камиона тако да се вози споро. О тракторима да и не говорим. У Батајници стајемо и да поједемо по плескавицу. Следеће задржавање имамо у Сремским Карловцима, јер не може се овуда проћи, а не свратити и неко време задржати се у друштву историје.

У хладовини једног од многобројних кафића правимо предах уз кафицу. Још један круг поред карловачке Гимназије, цркве и владичанског двора и настављамо пут према Новом Саду.

Пратећи путоказ Транзит, као и сви неискусни посетиоци Новог Сада стижемо до железничко – друмског моста где се никад не зна колико ће трајати чекање док се не нађете са друге стране Дунава. Ми смо овога пута морали да сачекамо да пређу две железничке композиције.

Сремски Карловци

Укључујем GPS навигацију, али нас „Наташа“ одводи до петље код МБ пиваре, која одавно не омогућава укључење на ауто – пут. Мало лутамо, тако да морамо да свратимо на једну бензинску пумпу да се распитамо како да изађемо на пут према Суботици. Коначно излазимо на оно што се назива ауто – пут. Ваљда због тога се и плаћа путарина и то не мала иако ми користимо само 35км изграђену половину пута. Да смо се одлучили да идемо старим путем према Суботици, преко Србобрана, не би оволико лутали, а и не би платили целих 390 динара. Брзо стижемо до скретања Врбас и настављамо даље према Сомбору. Пошто идемо на запад Сунце нам сија у очи и није баш погодно за право уживање у пределима кроз које пролазимо. Око места кроз које пролазимо сада су углавном изграђене обилазнице, али нас „Наташа“ стално упућује кроз центар места. Зато смо стално у конфликту са њом па она стално мора да прерачунава маршруту.

У Сомбор стижемо око пола шест. Релативно лако налазимо мотел „Бели брег“ и смештамо се. Јављам се Францу, који нас позива да дођемо на Трг Св. Тројства (Ћелави трг) на коме се по обичају одржава данашња светковина. Гордану и њега затичемо у кафићу. Припреме на тргу су у пуном јеку. Око трга су постављени рамови за качење котлића, а највећи број се већ налази на њима. Слажу се дрва и чека тренутак када ће организатори позвати учеснике да преузму рибу. Столови се постављају и већ се почиње хватати залет испијањем аперитива.

И Сомбор је град чије се становништво из године у годину смањује иако има изванредан географски положај. Налази се у близини Дунава на трмеђи Србије, Хрватске и Мађарске. Трансверзала Врбас – Црвенка – Бачка

Топола – Сомбор била је некада центар прехранбене индустрије у Југославији.

Припреме за „Сомборски котлић“

Жико и ја налазимо столове, које је Франце резервисао и поставио и заузимамо место на крају. Још је сијало Сунце, а била је и велика јара, тако да аперитив у виду лозове ракије није баш пријао. Зато одлазимо да Жико мало упозна центар Сомбора и да мало испратимо последње припреме пред паљење ватри. Нажалост Сомбор је сада у великим грађевинским радовима, јер се сређује коловоз и тротоари у главној улици. Стари и чувени дрворед од платана више не постоји. Одлазимо до Жупаније и шетамо се парком око ње. Док се враћамо ка тргу, вече се полако спушта, а атмосфера међу такмичарим, као и међу гостима постаје све запаљивија. У осам сати градоначелник Сомбора симболичним паљењем ватре означава да је 12. Сомборски котлић отворен. Трг испуњава мирис дима и лука. Мајстори покушавају да направе што бољи паприкаш, потајно се надајући да ће баш њихов специјалитет ове године понети назив најбољег. Истовремено са бине допиру звуци музичких група, које својом свирком дају штимунг целом догађају.

Жико и ја обилазимо места где се спрема паприкаш. Испод котлића бије јара. Мајстори и њихови помоћници су обливени знојем, а дим штима за очи. Поред неког котлића стоје чланови циганских тамбурашких оркестара дајући штимунг мајсторима, али и свима који онако узгред покушавају да „купе“ понеку тајну справљања паприкаша.

Манифестација се одржава на Тргу пресветога Тројства, чије име потиче од споменика који се на њему налазио од 1774. године. Споменик је подигнут

у знак захвалности за престанак једне од бројних епидемија куге на овим просторима.

Овако се спрема рибљи паприкаш

Поред паприкаша, централни догађај манифестације је концерт Гоце Тржан. Нажалост то ипак не даје штимунг догађају, као што су то радили чланови групе „Гарави сокак“ пре две године.

А овако уређују столови

Док присутни уживају у припремљеним специјалитетима и великим количинама пива и вина, жири заседа да би донео одлуку ко је направио најбољи паприка, најбоље аранжирао сто или које је друштво за столом било највеселије. Жико на наш крај стола добавља најбољи паприкаш који су скували Франце и његов другар Лаци из Сенте. Баш је био добро љут.

А онда је следило проглашење победника. Најбољи паприкаш је скувало друштво из оближњег Бачког Моноштора, а највеселије друштво је седело и веселило се за нама суседним столом. Најлепше уређени сто био је окићен трском, стабљикама сунцокрета и рибарском мрежом

Око поноћи друштво на „Ђелавом тргу“ се добрано смањило. Полако почињу да се истичу они који мало слабије подносе пиће или су га конзумирали у мало већим количинама. Жико и ја остајемо да помогнемо Францеу и Гордани да распреме столове и спакују ствари у кола. Учтиво одбијамо Францеову понуду да сутра идемо до Бездана, правдајући се да журимо. Око пола један смо у нашем празном мотелу. Конобар нас дочекује речима, „Ја сам мислио да се ви нећете вратити сами“. Договарамо се за сутра и одлазимо на спавање.

Недеља, 20. јул 2008. године – Сомбор – Чачак

Будим се раније од Жика. Плаћамо преноћиште, неочекивано скупо, 2600 динара за једнокреветни смештај. Поручујемо доручак, уз који добијамо добру црну кафу. За време доручка прилази нам власник мотела и уз извињење враћа две хиљаде динара, које нам је жена на рецепцији грешком више наплатила. То је ипак прихватљива цена за смештај у мотелу „на крају града“.

Одлучујемо се за повратак преко Оџака и Бачке Паланке. Никада нисам пролазио овим путем. Пут је изненађујуће широк и у доста добром стању, а и гужве уопште нема. Прође по који аутомобил.

Накратко свраћамо у Нови Сад. Врућина је велика па продужавамо за Београд. Нажалост опет имамо проблема да изађемо из Новог Сада. Морали би да мало боље означе излаз ка Београду или мисле да они који тамо путују то већ знају, а путници намерници као ми, нек се сналазе. Враћамо се ауто – путем, који је углавном изграђен. Остаје да се изграда само друга половина моста преко Дунава код Бешке.

На Ибарску магистралу излазимо преко Кошутњака и Видиковца. Мало одмарамо код Хајдучке чесме. Свраћамо код Маријане у Лазаревац на кафу и настављамо пут. Ручамо у Љигу у ресторану „Летња тераса“, јагњетину испод сача. Нисмо нешто били одушевљени. У Чачак стижемо негде око шест.